

- trimiterea cauzei spre rejudecare Tribunalului pentru ca acesta să se pronunțe pe fondul acțiunii în anulare;
- obligarea lui HB la plata cheltuielilor de judecată.

Motivul și principalele argumente

În susținerea recursului, Comisia invocă un motiv unic de anulare întemeiat pe o eroare de drept.

Potrivit Comisiei, Tribunalul a considerat în mod eronat că deciziile C(2019) 7318 final și C(2019) 7319 erau de natură contractuală.

În consecință, calificarea eronată a naturii contractuale a acestor două creanțe ar presupune, în temeiul jurisprudenței ADR (C-584/17), anularea eronată a deciziilor C(2021) 3339 final din 5 mai 2021 și C(2021) 3340 final din 5 mai 2021 ale Comisiei, care fac obiectul prezentei acțiuni.

Cerere de decizie preliminară introdusă de Sąd Rejonowy w Słupsku (Polonia) la 19 septembrie 2022 – Procedură penală împotriva lui M.S., J.W. și M.P.

(Cauza C-603/22)

(2023/C 24/30)

Limba de procedură: polona

Instanța de trimitere

Sąd Rejonowy w Słupsku

Părțile din procedura principală

M.S., J.W., M.P., Prokurator Rejonowy w Słupsku, D.G.- curator desemnat pentru M.B. și B.B.

Întrebările preliminare

1. Articolul 6 alineatele (1), (2), (3) litera a) și (7) și articolul 18 coroborate cu considerentele 25, 26 și 27 din Directiva (UE) 2016/800 a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2016 privind garanțiile procedurale pentru copiii care sunt persoane suspectate sau acuzate în cadrul procedurilor penale⁽¹⁾ trebuie interpretate în sensul că, din momentul în care un suspect cu vârsta sub 18 ani este inculpat, autoritățile care desfășoară procedura sunt obligate să îi asigure acestuia dreptul de a fi asistat de un avocat din oficiu, în cazul în care acesta nu dispune de un avocat ales de el însuși (din cauza faptului că respectivul minor sau titularul răspunderii părintești nu a asigurat o astfel de asistență pe cont propriu) și să asigure participarea unui avocat la activitățile din cadrul investigației preliminare, precum interogarea unui minor în calitate de suspect, și în sensul că se opun desfășurării activității de interogare a unui minor fără participarea unui avocat?
2. Articolul 6 alineatele (6) și (8) coroborat cu considerentele (16), (30), (31) și (32) ale Directivei (UE) 2016/800 a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2016 privind garanțiile procedurale pentru copiii care sunt persoane suspectate sau acuzate în cadrul procedurilor penale trebuie interpretat în sensul că nu este permisă în niciun caz renunțarea la a beneficia fără vreo întârziere nejustificată de asistența unui avocat în cazul infracțiunilor pasibile de pedeapsa cu închisoarea și că o derogare temporară de la aplicarea dreptului la asistența unui avocat în sensul articolului 6 alineatul (8) din directivă este posibilă numai în cadrul investigațiilor preliminare și numai dacă există circumstanțele enumerate în mod limitativ la articolul 6 alineatul (8) literele (a) și (b), care trebuie să fie menționate în mod expres în decizia de a proceda la interogare în absența unui avocat, supusă în principiu căilor de atac?

3. În cazul unui răspuns afirmativ la cel puțin una dintre întrebările de la punctele 1 și 2 – dispozițiile menționate mai sus ale directivei trebuie, prin urmare, interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale precum:
 - a) articolul 301 teza 2 din Codul de procedură penală, conform căruia numai la cererea suspectului, acesta este interogată în prezența avocatului desemnat, iar neprezentarea avocatului la interogarea suspectului nu împiedică interogarea;
 - b) articolul 79 alineatul 3 din Codul de procedură penală, potrivit căruia, în cazul unei persoane care nu a împlinit vârsta de 18 ani [articolul 79 alineatul (1) punctul 1 din Codul de procedură penală], participarea avocatului este obligatorie numai la proces și la acele ședințe la care participarea inculpatului este obligatorie, respectiv în faza de judecată?
4. Dispozițiile menționate la prima și la a doua întrebare, precum și principiul supremației și principiul efectului direct al directivelor trebuie interpretate în sensul că permit (sau obligă) instanța națională sesizată cu o cauză penală care intră în domeniul de aplicare al Directivei (UE) 2016/800 a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2016 privind garanțiile procedurale pentru copiii care sunt persoane suspectate sau acuzate în cadrul procedurilor penale și orice autoritate de stat să nu țină seama de dispozițiile de drept național incompatibile cu directiva, precum cele enumerate la a treia întrebare și, în consecință – având în vedere expirarea termenului de transpunere – să înlocuiască norma națională menționată mai sus cu prevederile cu efect direct ale directivei?
5. Articolul 6 alineatele (1), (2), (3) și (7) și articolul 18 coroborate cu articolul 2 alineatele (1) și (2) și cu considerentele (11), (25) și (26) ale Directivei (UE) 2016/800 a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2016 privind garanțiile procedurale pentru copiii care sunt persoane suspectate sau acuzate în cadrul procedurilor penale coroborate cu articolul 13 din Directiva 2013/48/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 octombrie 2013 privind dreptul de a avea acces la un avocat în cadrul procedurilor penale și al procedurilor privind mandatul european de arestare, precum și dreptul ca o persoană terță să fie informată în urma privării de libertate și dreptul de a comunica cu persoane terțe și cu autorități consulare în timpul privării de libertate^(?) și cu considerentul (50) din aceeași directivă trebuie interpretate în sensul că un stat membru garantează asistență juridică din oficiu suspectilor sau acuzaților în cadrul procedurilor penale care erau minori la momentul procedurii, dar care au împlinit ulterior vârsta de 18 ani, și că această asistență este obligatorie până la încheierea definitivă a procedurii?
6. În cazul unui răspuns afirmativ la întrebarea 5 – dispozițiile sus-menționate ale directivei trebuie, prin urmare, interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale precum articolul 79 alineatul 1 punctul 1 din Codul de procedură penală potrivit căreia, în cadrul procedurilor penale, acuzatul trebuie să aibă un avocat doar până la vârsta de 18 ani?
7. Dispozițiile menționate la întrebarea 5, precum și principiul supremației și principiul efectului direct al directivelor trebuie interpretate în sensul că permit (sau obligă) o instanță națională sesizată cu o cauză penală care intră în domeniul de aplicare al Directivei (UE) 2016/800 a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2016 privind garanțiile procedurale pentru copiii care sunt persoane suspectate sau acuzate în cadrul procedurilor penale și orice autoritate de stat să nu țină seama de dispozițiile de drept național incompatibile cu directiva, precum cele enumerate la întrebarea 5 și să aplice dispoziții de drept național precum articolul 79 alineatul 2 din Codul de procedură penală într-o interpretare conformă cu directiva (interpretare conformă), respectiv să mențină desemnarea din oficiu a unui avocat pentru un inculpat care nu a împlinit vârsta de 18 ani la momentul formulării acuzației împotriva sa, dar care ulterior, în cursul procedurii, a împlinit vârsta de 18 ani și în privința căruia procedura penală rămâne în curs, până la finalizarea definitivă a procedurii, presupunând că acest lucru este necesar având în vedere circumstanțele care împiedică apărarea, sau – având în vedere expirarea termenului de transpunere – să înlocuiască norma națională menționată mai sus cu normele cu efect direct ale directivei?
8. Articolul 4 alineatele (1)-(3) coroborat cu considerentele (18), (19) și (22) ale Directivei (UE) 2016/800 a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2016 privind garanțiile procedurale pentru copiii care sunt persoane suspectate sau acuzate în cadrul procedurilor penale și articolul 3 alineatul (2) coroborat cu considerentele (19) și (26) ale Directivei 2012/13/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 mai 2012 privind dreptul la informare în cadrul procedurilor penale^(?) trebuie interpretate în sensul că autoritățile competente (procuratura, poliția), cel târziu înainte de primul interogatoriu oficial al persoanei suspectate efectuat de poliție sau de altă autoritate competentă, ar trebui să informeze cu promptitudine atât suspectul, cât și, în același timp, titularul răspunderii părintești, cu privire la aceste drepturi, care sunt esențiale pentru garantarea caracterului echitabil al procedurilor și cu privire la etapele

procedurii, inclusiv, în special, cu privire la obligația de a desemna un apărător pentru suspectul minor și cu privire la consecințele nerespectării obligației de a desemna un apărător ales pentru acuzatul minor (desemnarea unui avocat din oficiu) și, în ceea ce privește minorii suspecți, aceste informații ar trebui să fie furnizate într-un limbaj simplu și accesibil, adecvat vârstei minorului?

9. Articolul 7 alineatele (1) și (2) coroborat cu considerentul (31) al Directivei (UE) 2016/343 a Parlamentului European și a Consiliului din 9 martie 2016 privind consolidarea anumitor aspecte ale prezumției de nevinovăție și a dreptului de a fi prezent la proces în cadrul procedurilor penale ⁽⁴⁾, coroborate cu articolul 3 alineatul (1) litera (e) și alineatul (2) din Directiva 2012/13/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 mai 2012 privind dreptul la informare în cadrul procedurilor penale trebuie interpretate în sensul că autoritățile unui stat membru care desfășoară o procedură penală în care este implicat un minor suspect/acuzat sunt obligate să instruiască minorul suspect cu privire la dreptul de a păstra tăcerea și la dreptul de a nu se autoincrimina într-un mod inteligibil și adecvat vârstei suspectului?
10. În lumina articolului 4 alineatele (1)-(3) coroborate cu considerentele (18), (19) și (22) ale Directivei (UE) 2016/800 a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2016 privind garanțiile procedurale pentru copiii care sunt persoane suspectate sau acuzate în cadrul procedurilor penale și a articolului 3 alineatul (2) coroborat cu considerentele (19) și (26) ale Directivei 2012/13/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 mai 2012 privind dreptul la informare în cadrul procedurilor penale, trebuie să se interpreteze că cerințele prevăzute în dispozițiile menționate mai sus nu sunt îndeplinite prin comunicarea de instrucțiuni generale chiar înainte de interogatoriul unui suspect minor, fără a se ține seama de drepturile specifice care decurg din domeniul de aplicare al Directivei 2016/800 și, în același timp, prin înmânarea unui astfel de document de informare doar suspectului care nu este asistat de un avocat, fără a se ține seama de titularul răspunderii părintești și în situația în care acest document este formulat într-un limbaj neadecvat vârstei suspectului?
11. Articolele 18 și 19 coroborate cu considerentul (26) al Directivei (UE) 2016/800 a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2016 privind garanțiile procedurale pentru copiii care sunt persoane suspectate sau acuzate în cadrul procedurilor penale și articolul 12 alineatul (2) coroborat cu considerentul (50) al Directivei 2013/48/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 octombrie 2013 privind dreptul de a avea acces la un avocat în cadrul procedurilor penale și al procedurilor privind mandatul european de arestare, precum și dreptul ca o persoană terță să fie informată în urma privării de libertate și dreptul de a comunica cu persoane terțe și cu autorități consulare în timpul privării de libertate coroborat cu articolul 7 alineatele (1) și (2) și cu articolul 10 alineatul (2) și cu considerentul (44) al Directivei (UE) 2016/343 a Parlamentului European și a Consiliului din 9 martie 2016 privind consolidarea anumitor aspecte ale prezumției de nevinovăție și a dreptului de a fi prezent la proces în cadrul procedurilor penale, precum și cu principiul dreptului la un proces echitabil trebuie interpretate în sensul că, în ceea ce privește declarațiile făcute de un suspect pe durata unui interogatoriu al poliției desfășurat fără ca acesta să aibă acces la un avocat și fără ca suspectul să fie informat în mod echitabil cu privire la drepturile sale, fără informarea titularului răspunderii părintești cu privire la drepturi și la aspectele generale ale desfășurării procedurii, informații pe care minorul este îndreptățit să le primească în temeiul articolului 4 din directivă – obligă (sau împuternicesc) instanța națională care judecă o cauză penală care intră în domeniul de aplicare al directivelor menționate anterior și orice autorități ale statului să asigure efectul de a plasa suspectii/inculpații în aceeași situație în care s-ar fi aflat dacă nu ar fi avut loc încălcările în cauză, și, prin urmare, să nu țină seama de astfel de probe, în special dacă informațiile incriminatoare obținute în cadrul unui astfel de interogatoriu urmau să fie utilizate pentru a condamna persoana în cauză?
12. Prin urmare, dispozițiile menționate la întrebarea 11, precum și principiul priorității și principiul efectului direct trebuie interpretate în sensul că impun instanței naționale sesizate cu o cauză penală care intră în domeniul de aplicare al directivelor menționate anterior și oricărei alte autorități de stat să nu țină seama de dispozițiile de drept național care sunt incompatibile cu directivele menționate, precum articolul 168a din Codul de procedură penală, potrivit căruia probele nu pot fi declarate inadmisibile doar pentru motivul că au fost obținute cu încălcarea regulilor de procedură sau prin intermediul unui act interzis, la care se face referire în cadrul articolului 1 alineatul 1 din Codul penal, cu excepția cazului în care probele au fost obținute în legătură cu exercitarea atribuțiilor oficiale de către un funcționar public, ca urmare: a omorului, a vătămării corporale săvârșite cu intenție sau a privării de libertate?
13. Articolul 2 alineatul (1) din Directiva (UE) 2016/800 a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2016 privind garanțiile procedurale pentru copiii care sunt persoane suspectate sau acuzate în cadrul procedurilor penale coroborat cu articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și principiul efectivității în dreptul Uniunii trebuie interpretate în sensul că procurorul, în calitate de organ implicat în administrarea justiției, care contribuie la respectarea statului de drept și, în același timp, coordonează procedura preliminară, are obligația de a asigura, în faza procedurii preliminare, o protecție jurisdicțională efectivă în domeniul de aplicare al directivei menționate anterior și că, în cadrul aplicării efective a dreptului Uniunii, trebuie să garanteze independența și imparțialitatea proprii?

14. În cazul în care răspunsul la oricare dintre întrebările de la punctele 1-4, 5-8, 9-12 este afirmativ și, în special, în cazul unui răspuns afirmativ la întrebarea 13, articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE (principiul protecției jurisdicționale efective) coroborat cu articolul 2 TUE, în special în ceea ce privește principiul respectării statului de drept, astfel cum este interpretat în jurisprudența Curții (Hotărârea din 21 decembrie 2021 în cauzele conexate C-357/19, C-379/19, C-547/19, C-811/19 și C-840/19, Înalta Curte de Casație și Justiție și Tribunalul Bihor, EU: C:2021:1034) și, de asemenea, principiul independenței judiciare prevăzut la articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale, astfel cum a fost interpretat în jurisprudența Curții (Hotărârea din 27 februarie 2018, Associação Sindical dos Juízes Portugueses, C-64/16, EU:C:2018:117) trebuie interpretate în sensul că, din cauza posibilității de a exercita presiuni indirecte asupra judecătorilor și a posibilității ca procurorul general să dea instrucțiuni obligatorii procurorilor de rang inferior în această privință, aceste principii se opun unei legislații naționale care impun dependența parchetului de un organ executiv, precum ministrul justiției, și se opun, de asemenea, existenței unei legislații naționale care limitează independența instanței și independența procurorului în aplicarea dreptului Uniunii, în special:

- a) articolul 130 alineatul (1) din ustawa z dnia 27 lipca 2001 roku o ustroju sądów powszechnych (Legea din 27 iulie 2001 privind sistemul instanțelor de drept comun), care permite ministrului justiției – în legătură cu obligația procurorului de a semna o situație în care o instanță judecătorească statuează în aplicarea dreptului Uniunii – să dispună întreruperea imediată a activității unui judecător până la pronunțarea unei rezoluții de către instanța disciplinară, pentru o perioadă de cel mult o lună, atunci când, având în vedere natura faptei săvârșite de judecător, respectiv aplicarea directă a dreptului Uniunii, ministrul Justiției consideră că solemnitatea instanței sau interesele esențiale ale serviciului impun acest lucru;
- b) articolul 1 alineatul (2), articolul 3 alineatul (1) punctele 1 și 3 și articolul 7 alineatele (1)-(6) și alineatul (8), precum și articolul 13 alineatele (1) și (2) din ustawa z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze (Legea privind Parchetul din 28 ianuarie 2016), al căror conținut, privit în coroborare, indică faptul că ministrul justiției, care este în același timp procurorul general și organul de urmărire penală suprem, poate emite ordine care sunt obligatorii pentru procurorii de rang inferior și în măsura în care restricționează sau împiedică aplicarea directă a dreptului Uniunii?

⁽¹⁾ JO 2016, L 132, p. 1.

⁽²⁾ JO 2013, L 294, p. 1.

⁽³⁾ JO 2012, L 142, p. 1.

⁽⁴⁾ JO 2016, L 65, p. 1.

**Recurs introdus la 23 septembrie 2022 de Tigercat International Inc. împotriva Hotărârii
Tribunalului (Camera a doua) din 13 iulie 2022 în cauza T-251/21, Tigercat International Inc./EUIPO**

(Cauza C-612/22 P)

(2023/C 24/31)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Recurentă: Tigercat International Inc. (reprezentanți: B. Führmeyer, Rechtsanwalt, E. B. Matthes, Rechtsanwalt)

Celelalte părți în proces: Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO), Caterpillar Inc.

Prin Ordonanța din 5 decembrie 2022, Curtea (Camera de admitere în principiu a recursurilor) a dispus ca recursul să nu fie admis în principiu și ca Tigercat International Inc. să suporte propriile cheltuieli de judecată.